

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

De Quotidiano Examine. Caput IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

Instructio de Fructu

fiet, ut sic humiliatus non minorem referat fructum, quàm si magna cum consolatione orasset. Nam Deus, cui magis curæ est nosster profectus, quàm nobis, optimè novit, quid nobis maxime proficit. Quare ad orationem debemus cum plena resignatione accedere, ad serviendum ipsi, prout ei placuerit: æquè gratias agendo pro tractatione quacunquè, sive humiliare nos velit, sive solari.

- IV. Porro ut mentem collectam, & ad orandum paratiorem habeamus, multum juvat dare Deo manè primitias cogitationum; animum, simul evigilamus, elevando ad illum, ac certa tempora designare, quibus idem faciamus interdium; & vespere similiter ad ejus pedes indormire. Nam qui sinit animum suum vagari per omnia, raro poterit eum in oratione habere collectum. Quare diligenter etiam quotidie super his Examen instituendum est.

De Quotidiano Examine,

C A P I T U M IV.

- I. **Q**ui cupit proficere, debet habere certa quædam proposita, multum profutura animæ suæ, tam communia, quàm propria quædam pro certis temporibus, & actionibus: circa quæ se examinet: communia possunt esse sequentia.
1. Cavere, ne ulla in re, cogitatione vel desiderio, voluntariè se detineat, quâ displicere possit oculis Dei.
  2. Meminisse crebrò Dei præsentis, ut eum reverenter adoret, ac laudet.
  3. Nullum defectum internum aut externum prætermittere, quin statim de illo doleat, ac veniam petat.
  4. Nihil ulla in re decernere vel proponere, quod non priùs DEO commendarit, ut se ipsius voluntati conformet.
  5. Sensus & maxime linguam refrenare, ne ullam in rem sine ratione excurrant.
  6. Benefacere aliis quantum potuerit, ut semper potiùs deest facultas, quàm voluntas.

7. Non

Ex Arumnis Domini.

7. Non tolerare in animo suo ullum rancorem vel amaritudinem, quantumvis exiguam, contra quenquam, etiam brevissimo tempore.

8. De quocunque peccato sigillatim dolere, & recurrere ad sanctissimum Confessionis remedium, quam primum licebit.

9. Exercitia devotionis, & inspirationes Dei nullo modo negligere: & quoties à Deo se tangi & trahi senserit, ei se totum præbere.

10. Diligenter attendere ad ea, in quæ magis inclinari se sentit, seu bona, seu mala; ne forsan abripiatur ab eis in aliquid minus conveniens; semper frenum timoris Dei habendo in manu.

11. Non adherere suæ voluntati, sed alienæ potius, quoties id absque peccato fieri potest.

12. Nihil agere suæ existimationis & personæ, sed omnia solius divini honoris, & obsequii gratiâ; neque ulli se præferre, quantumvis imperfecto.

13. Gratias agere Deo pro omnibus, quæ in mundo eveniunt, & omnia de manu Dei accipere.

Præter ista sint specialia quædam, pertinentia I. Ad obligationes proprias. 2. Ad emendationem quotidianorum defectuum. 3. Ad cautelam occurrentium occasionum, quibus impediri, vel promoveri possit profectus animæ. 4. Ad ordinem occupationum ordinarium, & impendium temporis. 5. Ad agendum cum proximo ratione officii sui, vel aliarum occasionum, quarum quotidie multa occurrunt in hac vita. Id enim, quod semper ob oculos versari debet ei, qui Deo eupit placere, est animæ suæ profectus, & fuga peccati: quare instar negotiatoris perpetuo debet excogitare modos lucri spiritualis, ac proposita identidem, pro ratione temporis & occasionis renovare, mutare, augere, minuere. Quia, ut ille ait, quale est propositum, talis & profectus est noster. Non igitur in re tanti momenti negligenter agendum est, vel tepidè; sed omnia quotidie ad calculos revocanda.

Itaque præmissa Oratione Dominica, statuatur se homo coram Deo tanquam filium prodigum, reversum ad Patrem; vel ut

X X X X z

Publi-

Instructio de Fructu.

Publicanum, qui non est ausus levare in cælum oculos, vel ut mulierem ad pedes Christi deplorantem sua peccata; vel ut leprosum, qui à longè stans petit mundari à Christo; vel ut servum, qui prostratus ad pedes Domini, rogavit patientiam; vel denique, ut miserabilem creaturam, quæ obsita miseriis eget ope benignissimi Creatoris. Et post Confessionem generalem, recognoscat proposita sua, & ad singulos defectus cum pudore ac dolore petat veniam, ac dilaudatâ patientiâ tamdiu sustinentis se Dei, proposita reformet, ac peccata annotet ad Confessionem faciendam suo tempore. Tum concludat colloquio in similem ferè sensum, ut sequitur.

IV. En hîc Domine Deus miserabilem creaturam! En eum, quem tam benignè supportas, & pro quo tanta fecisti! Ecce inconsideratum, infirmum, degenerem; ecce dilapidatorem gratiæ tuæ, infidelem tuo servitio, qui tanta sæpe mala, ac tam pauca bona præstitit: quid me, Domine, fiet sine tua misericordia? sine te nihil possum, nec scio, nec valeo. Peccare scio, non me corrigere; cadere scio, non resurgere; perire scio, non redire; fugare te scio, non requirere; offendere te scio, non reconciliare, nisi lux & gratia tua me adjuvent. Tu scis omnia bona provenire à tua manu, voluntatem, desiderium, & executionem eorum, quæ inspiras. O benignissime Amator hominum, tu es verum refugium orphanorum, tu es remedium indigentium. Ecce hîc tuum pauperrimum & miserabilem peccatorem! subjicio me totum bonitati, & misericordiæ tuæ: aspice me oculis tuæ pietatis: obliviscere, Domine, meorum peccatorum: compatere meis miseriis, & irriga hoc miserum cor fonte benignitatis tuæ. O lux vera, ne me relinquant in tenebris meis. O fortitudo infinita, conforta meam infirmitatem. Accepta, Domine, hoc desiderium meum: adjuva voluntatem meam, obliviscere demeritorum meorum, & largire mihi, quod es in Cruce promeritus. Qualisqualis sum, tuus esse volo; supple tu bonitate tua meos defectus. Bonitas, quâ mihi tribuis bonam voluntatem, ac desiderium tibi serviendi, ipsa te moveat, ut facias in me, quod petis à me, ita ut omnia sint ad honorem & gloriam tuam, Amen,

Hoc

Ex Ærumnis Domini.

Hoc, vel simili colloquio ad DEUM finito, paucis imploret etiam opem S. Angeli Custodis, & Patronorum suorum: tum surgat cum cogitatione, quòd velit esse Deo fidelis, & advigilare suis propositis. Quando verò Deus animam ad eam puritatem perduxerit, ut jam ad intimam ejus unionem per purum amorem adspiret, tum ei tribuit clariorem cognitionem suorum defectuum, ut rigidiùs illos examinet, profundius discutiendo suas secretas inclinationes & affectus, non vitiosos tantum, sed etiam naturales: atque utinam omnes peccatores ita plangant sua gravissima peccata, sicuti hi suos minimos defectus, quos inveniunt in sua conscientia! qui cum in regione lucis versentur, aliud eis hinc non præscribo; sed incipientibus consulo, donec eò perveniant, ne sint faciles in dispensando, vel elevando suos defectus,

V.

Motiva ad Amorem Christi in suis
Ærumnis.

C A P V T V.

NE sit opus eadem sæpius repetere, annotabo quædam pro memoria ex innumeris, quibus in consideratione Ærumnarum Domini tantisper utamur ad excitandum ejus amorem, & melius cognoscendam nostram obligationem illum sequendi, donec Deus cuilibet privatim alia suggerat.

Passus est voluntariè, ex mero & puro amore nostri, sine omni obligatione vel Justitiæ, vel meritorum nostrorum: nos enim debitores eramus & rei. Ipse autem etsi teneretur fidelitate promissi & obedientiâ mandati Paterni, tamen ultrò promisit, & ultrò se obtulit ad obediendum; cum Patre æterno nihilo esset inferior, utpote ejusdem Majestatis cum illo & Spiritu sancto. Fuit igitur obedientia non coacta, sed libera & amoris.

I.

Passus est ingenti cum desiderio & gustu. Nam etsi Passio ejus tempestati feri maris conferatur in S. Scriptura; maximâ tamen fame tenebatur illius; ad quam explendam necessaria fuit. *Thr. 3. 30.* Hinc de injuriis, quas pertulit, Jeremias prædixit: *Saturabitur opprobriis: cibo utique per se insipido, qui stomacho nauseam creat,*

II.